

Krachtig sprekend bloed

door: Kris Tavernier

Hebreeën 12:24

De apostel spreekt hier over ‘het bloed dat krachtiger (HV: beter) spreekt dan Abel’ (zie Gen. 4:10). Het woord dat gebruikt wordt is het Gr. ‘kraitton’, dat ‘nuttiger, voordeliger, beter of voortreffelijker’ betekent. Het woord is verwant met ‘kratos’, dat staat voor ‘sterkte, kracht, macht of heerschappij’. Ik denk dat het bloed van de Heer Jezus op tweeërlei wijze krachtiger of beter spreekt dan dat van Abel. De Heer Jezus was (en is) méér dan Abel, en daardoor ook zijn bloed.

Wraak en vergelding: kratos

Ten eerste roept het bloed van Jezus om grotere wraak en vergelding. Abel mocht een rechtvaardig man zijn (Heb. 11:4), Jezus ís de Rechtvaardige. Abel mocht een God aangenaam offer brengen, Jezus wás het aangename Offer voor God. Het kruisigen van de Heer Jezus was dus een zaak van nog meer gewicht dan de moord op Abel. Abel is de eerste mens in de bijbel die sterft en wel door moord, waardoor het verschrikkelijke van de zonde geïllustreerd wordt. Het is een ernstige zaak. Maar de ‘moord’ op de Heer Jezus, de Zoon des mensen, de Zoon van God, de Christus, is van nog veel meer gewicht. Het Joodse volk riep zelfs: ‘Zijn bloed over ons en over onze kinderen’ (Matt. 27:25). Hoewel ze later probeerden eraan te ontkomen (Hand. 5:28), hebben ze als natie toch de wraak van het bloed over zich gekregen. De verwoesting van Jeruzalem in het jaar 70 na Christus door Titus, de zoon van de Romeinse keizer, is één van de zwartste bladzijden in de geschiedenis van Israël. Het werd een waar bloedbad, een totale verwoesting. De verstrooiing van de Joden vond daar zijn begin. Zoals Kaïn een zwerveling werd (Gen. 4:12), werd het ganse Joodse volk zwerveling. Zelfs van een Joods bestuur was geen spoor meer te vinden. Onder hen die in Jeruzalem overbleven werd zelfs kannibalisme gevonden (vgl. Zach. 11:9).

Verzoening: kraitton

Maar ten tweede roept het bloed van Jezus om verzoening. In Romeinen 5:9 staat dat wij ‘gerechtvaardigd zijn door zijn bloed’. Het ‘door’ betekent hier: ‘in de kracht van’ (zie HV voetnoot).

Hier komt de betekenis ‘nuttiger, voordeliger, beter of voortreffelijker’ tot zijn recht. Het bloed van de Heer Jezus roept niet slechts om wraak en oordeel zoals dat van Abel, maar ook om verzoening! Het bloed van Jezus is het bloed van het offerlam ter verzoening (1 Petr. 1:19). Vandaar dat wij ‘verzoend zijn door de dood zijns Zoons’ (Rom. 5:10). Verzoening kan uitsluitend op een *rechtvaardige* grondslag plaatshebben. Die wordt gevonden in het bloed van Jezus Christus, dat voor ons gevloeid heeft. Zó’n kracht heeft het bloed dat het levensreddend is. Het redt niet alleen ons aardse leven, het redt onze ziel tot in alle eeuwigheden. En niet alleen ons, maar allen die Hem als Verlosser aannemen.

De horens van het brandofferaltaar

Het bloed van offerdieren werd vaak aan de horens van het brandofferaltaar gesmeerd (Lev. 4:25, 30, 34; 8:15; 9:9; 16:18). Horens staan in de bijbel symbolisch voor ‘kracht’. Bij de laatste zegen van Mozes over het volk lezen we bij de stam Jozef: ‘... en diens horens zijn horens van een woudos; daarmee zal hij de volken stoten’ (Deut. 33:17). Een woudos was waarschijnlijk een grote, wilde stier. De kracht van een woudos is te vinden in zijn horens (vgl. Ez. 34:21). Daarmee strijdt hij, daarmee vecht hij, het zijn zijn wapens. Zoals een kat klauwen heeft, die dienen om zich te beschermen en aan te vallen, zo vinden we hetzelfde idee bij de horens.

In de profetie wordt het beeld van horens ook gebruikt. Zie Daniël 7:7, 8, 20, 21 ‘Ik zag, dat die horen strijd voerde ...’, 24; 8:3, 6, 7 ‘brak zijn beide horens, en er was geen kracht in de ram om tegen hem stand te houden’. Zie ook Openbaring 13:1 en 17:12. De horens stellen enerzijds koningen voor. Anderzijds stellen zij kracht voor. Sidkia maakte ijzeren horens om Aram te bestrijden (1 Kon. 22:11; 2 Kron. 18:10). ‘Hiermee zult gij Aram stoten totdat gij hen verdelgd hebt’, zegt hij erbij. Ook hier dienen horens voor de strijd en wijzen dus op kracht.

De twee bovengenoemde zijden (kratos en kraitton) vinden we dan ook terug bij twee gebeurtenissen in verband met het brandofferaltaar (1 Kon. 1:50-53 en 1 Kon. 2:28-34). Hier vinden wij twee mannen die zich

vastklampen aan de *horens van het altaar*. ‘Hij stond op, ging heen en greep de hoornen van het altaar’ (1:50). ‘Vluchtte Joab naar de tent des Heren en greep de horens van het altaar’ (2:28). Hoewel we alleen op deze plaatsen over dit gebruik lezen, blijkt dit toch normaal te zijn geweest. Er is immers niemand die verwonderd reageert. Voor de een blijkt het brandofferaltaar een plaats van oordeel te zijn, want hij sterft omdat hij niet tot inkeer wilde komen (1 Kon.

2:30). Voor de ander is het een schuilplaats, een plaats van redding, omdat hij zich boog voor koning Salomo (1 Kon. 1:52-53).

Zo zeker als God oordeelt, zo zeker is ook zijn redding. Redding is echter niet afhankelijk van een rituele handeling, maar van het buigen voor God en het aanvaarden van de waarde van het bloed van Jezus Christus.

Oorsprong: [KT 09-03-2007](#)

© Oude Sporen 2007